

DESENVOLUPAMENT RURAL

DRETS HUMANS

IDENTITAT CULTURAL

NOU ORDRE ECONOMIC

COMPRESIÓ INTERNACIONAL

JUSTICIA SOCIAL

L'HOMME ET LE MEDIE

EGALTAT DE LA DONA

CIENTIA I TECNOLOGIA A SOCIETAT

EDUCACIO PERMANENT

PLANEFAMENT DE LA PAU

LLIBRE CIRCULACIO DE LA INFORMACIO

LLUITA CONTRA L'ALFABETISME

PARTICIPACIO DELS JOVES

DESENVOLUPAMENT DE L'EDUCACIO

PRESERVACIO DEL PATRIMONI CULTURAL

AJUDA AL DESENVOLUPAMENT INDIVIDUAL

GERMANOR

Tots els essers humans que poblen la terra s'enfronten a un problema constant: Com viure la vida al màxim de totes les seves possibilitats. La solució a aquest interrogant no és senzilla; l'art de viure és, possiblement, la més difícil de totes les arts.

Afortunadament per tots nosaltres, però, l'experiència pot compartir-se, la tècnica de l'intuïció aprendre's i la sabiduria ensenyar-se.

Al que tots ens cal és: saber COMPARTIR, saber APRENDRE, saber ENSENYAR....

Del llibre "L'ART DE VIURE"

EDITORIAL

Ja fa més de dos mesos que han passat les eleccions i tota l'efervescència i càrrega emocional que havien despertat i que en els últims dies augmentaren enormement, cosa d'altra banda lògica i natural després de 40 anys de dictadura i de decisions preses per uns pocs a espatlles dels interessos reals del poble.

Ara l'important és no oblidar que la tasca política a la que en aquests moments estem tots convidats, no es resumeix en anar a votar cada 4 anys o els que siguin i mentrestant quedar-nos a casa com havíem fet fins ara, deixant la feina i la responsabilitat en mans d'uns quants encara que aquests hagin estat elegits pel poble.

La democràcia no significa només més llibertat sino també més compromís i més responsabilitat per part de tots i hem d'estar disposats, si volem que la cosa marxi, a assumir aquest compromís i aquesta responsabilitat en la mesura de les nostres forces perquè de feina, en una autèntica democràcia, n'hi ha per tots i més, i no hem de volguer que la part que ens toqui a cada un de nosaltres, per comoditat o pel que sigui, la faci un altre.

I de feina a Besalú n'hi ha per fer i cal fer-la i fer-la entre tots, ja que no cal oblidar que la veritat no la té ningú i que, per tant, només si hi col.laborem tots la podrem fer i fer-la bé.

COLONIES

La tanda de colònies d'aquest any ha estat formada per cinc monitors i 28 infants de Besalú, Castellfollit, Sant Jaume, Vall de Vianya i de Banyoles.

Vàrem estar a Sant Pere d'Espuig, del dia 19 de Juliol fins al dia 31 del mateix mes.

La nostra fita era la de que els infants de 8 a 10 anys amb els que vàrem conviure durant aquesta tanda, passessin uns dies distants trets i plens de diversió, i que s'eduquessin mitjançant el joc i la convivència amb els companys, i creiem que si més no, això ho vàrem aconseguir.

L'horari general que seguïem cada dia era el següent:

- 2/4 de 9 Llevar-se (fer gimnàs i rentar-se)
- 2/4 de 10 Esmorzar
- 10 Neteja de les habitacions
- 1/4 d'11 Activitat (normalment un joc)
- 12 Bany de riu
- 2/4 de 2 Dinar
- 2/4 de 3 Estona lliure en la que els infants poden fer lo que volen
- 3 Activitat (normalment, treballs manuals o una activitat cultural)
- 5 Berenar
- 1/4 de 6 Activitat (normalment, un joc al bosc)
- 2/4 de 9 Sopar
- 3/4 de 10 Foc de camp, vetllada o joc de nit
- Entre les 11 i les 12 dormir

Aquest horari va ésser força acceptat pels infants, i va anar molt bé en tota la colònia.

L'esbós general de les activitats de la tanda va ésser aquest:

- Dimarts, dia 19: descoberta de la casa
- Dimecres, dia 20: descoberta dels voltants de la casa
- Dijous, dia 21: dia de la decoració
- Divendres, dia 22: dia de l'amistat
- Dissabte, dia 23: sorpresa
- Diumenge, dia 24: dia de l'allegria
- Dilluns, dia 25: dia de l'expressió
- Dimarts, dia 26: dia del joc
- Dimecres, dia 27: dia de l'art
- Dijous, dia 28: dia de la cultura
- Divendres, dia 29: dia del servei
- Dissabte, dia 30: dia de revisió
- Diumenge, dia 31: dia dels pares

2 La colònia va acabar amb el cant dels adéus, cantat i ballat alhora per tots els infants de la colònia amb llurs pares i familiars, i els monitors, a l'era de Sant Pere d'Espuig.

Estracte de tres dies del diari de la tanda de Sant Pere d'Espuig:

Diumenge, dia 24 de Juliol.

Avui ens hem llevat molt inspirats, ja que aquest vespre hem d'anar a la revetlla de Sant Jaume a la Cot.

Ens hem llevat a 2/4 de 9, ens hem rentat i hem fet una mica de gimnàsia per a estirar els ossos. A dos quarts de 10 hem anat a missa a l'església de Sant Pere. Al sortir, hem esmorzat i hem acabat de fer uns barrets per a aquesta nit.

Era el migdia quan ens hem dutxat i, a l'acabar, hem dinat.

Devien ser les quatre quan marxàvem amb cotxes cap a la colònia de La Cot.

Allà hi ha 25 nenes de La Bisbal que estan fent colònies i que són de la nostra edat, és a dir, que també tenen de 8 a 10 anys.

Hi vàrem arribar que devien ser tres quarts de cinc de la tarda. Tant sols d'arribar-hi, ens hem pintat la cara amb maquillatge i hem fet un intercanvi de banderins, al temps que el nostre alcalde, en Jordi Fernández, tallava una cinta que hi havia a l'arribada, juntament amb una nena que es deia Eugènia, i que era l'alcaldesa de La Cot.

Després, batlle i alcaldesa ens vàren fer un discurs de benvinguda i ens varen desitjar a tots una molt bona revetlla.

Al cap de poc vàrem començar a jugar una ginkama de grups mixtes de les dues colònies, que va resultar molt divertida, i que va durar fins a l'hora de sopar. Vàrem sopar a fora l'era tots junts.

A l'acabar, va començar a haver-hi tot un seguit de cançons cantades per tots junts. Devien de ser les 10 quan vàrem començar la revetlla.

Vàrem ballar, cantar i fer l'indi fins a les 11, en que va haver-hi mitja part per tal d'escollir l'hereu i la pubilla de la festa, cosa que es va fer per votació secreta, i va resultar ser l'hereu n'Esteve Banal, i la pubilla l'Eva Farró, els quals ens varen complaure a tots amb un magnific ball, i ens varen convidar a menjar coca i a beure xampany.

Després va sortir la "Patum", treient foc per la boca, que ens va fer córrer una mica, ja que ens anava empaitant.

Més tard vàrem tornar a ballar fins que ja eren dos quarts d'una de la nit i que vàrem donar per acabada la revetlla amb el cant dels adéus i vàrem tornar cap a Sant Pere per tal d'anar a dormir, que ja tots començàvem a tenir son. Ho vàrem fer a tres quarts d'una.

Bona nit!

Dijous, dia 28 de juliol.

Avui ens hem llevat una mica més d'hora del normal perquè anem d'excursió a Camprodon, i ens espera l'autocar a Vall de Vianya a les nou. Ho hem fet, donç, a les 8. A les nou en punt marxem de

3
Vall de Vianya cap a Camprodon. Hi arribem a les 10 i 10, i el primer que fem és anar a visitar la fàbrica de "souvenirs" J. Juanola; allà hi fan talles de fusta, ceràmica i altres objectes de decoració.

Al sortir d'aquesta, anem a la fàbrica de galetes BIRBA. A aquesta fàbrica hi disfrutarem molt, ja que entre altres coses ens donaren unes quantes galetes per a repartir entre nosaltres.

Després cercarem un bon lloc per a dinar i a la fi ho férem a la Mare de les fonts, que és una de les places més grans i amb més arbres de Camprodon.

A la tarda, donarem una volta per Camprodon, que durà fins a les cinc, en que marxarem en autocar, altra volta cap a Vall de Vianya.

A l'arribar, anarem al prat de la Torre, un prat que hi ha en aquesta casa de pagès, a jugar un partit de futbol, però quan feia mitja hora que havíem començat, s'ens va posar a ploure i vàrem tenir d'entornar-nos cap a Sant Pere.

Sopàrem a dos quarts de 9 i després, mirarem tota una sèrie de pel·lícules còmiques dels germans Max, d'en Jaimito i de dibuixos animats. A les 11 anàvem a dormir, ben cansats de tot el dia.

Bona nit!

Diumenge, dia 31 de Juliol

Avui és l'últim dia de colònies i és dia dels pares.

Ens llevem a les 8 i netejem una mica la casa. Comencen a fer les maletes i les motxilles i anem veient com cap a les 11 van arribant ja alguns pares.

Quant tots ja són aquí, el batlle i els regidors de Sant Pere els donen la benvinguda i els ensenyem la casa. Avui el dia es presenta una mica malament perquè des de bon matí que plou.

Mentre els monitors parlen amb els pares, en una reunió, de com ha anat la tanda, els demés, acabem de preparar tota la vetllada de la tarda. A l'acabar la reunió, es fa la missa, que s'ha hagut de fer dins d'una habitació amb els llits desmuntats, perquè plovia.

Cap a dos quarts de dues es ballen sardanes a l'era, doncs ja ha parat de ploure. A les dues, es dina dins la casa, ja que si ha parat de ploure, el defora és ben moll; i es menja una arrossada que s'ha fet per les 150 persones que hi erem. A la tarda, es comença la vetllada pintant les cares de tots els pares i familiars que ens han vingut a veure, i per començar, es ballen tota una sèrie de danses que hem anat aprenent durant tota la tanda. A l'acabar, s'escolleix per votació popular a l'hereu i la pubilla de la festa entre els pares i entre els nanos.

Després aquests ens ballaren un vals i tots ens vàrem posar a ballar fins que es varen subastar dos dibuixos d'en Granados-Llimona i un quadre del pintor xinès que ens va visitar durant la tanda.

A l'acabar vàrem cantar l'hora dels adéus, els pares els infants i els monitors, tots agafats de la mà i es va donar per acabada la colònia d'aquest any.

A reveure i fins l'any que vé si Déu vol.

Piscina

En el bon temps, quan les condicions climatològiques hi acompanyen, el nostre Club Natació, dona senyal de vida. Una vida que en la resta de l'any apareix, externament, quieta, callada i que a l'estiu esclata pletòrica, amb un cert nerviosisme.

Besalú Club Natació, intenta aprofitar al màxim les oportunitats que se l'hi presenten. Es conscient que les seves instal·lacions (limitades), no l'hi permeten mantenir un ritme de vida tot l'any. Es per això que l'hivern busca en altres instal·lacions donar vida a la seva activitat esportiva.

Es pot dir que el sacrifici que això representa, s'ha vist compensat. S'ha participat, per primera vegada, a la Copa Pirineu. Hem quedat segons, de sis equips. Nadadors que han sobressortit i que han deixat entreveure bones aptituds, com en Jaume Estañol, Joni Cabratosa, Alexandre Torres, Enric Guardiola..., per citar-ne alguns. I entre les nenes hi ha la Rosa Ramón, Mª Dolors Guardiola, Teresa Masó, Fina Pons. I no oblidem la participació en la Challenge David Moner, on els més petits van demostrant les seves millores. D'entrenador aquest any hem tingut a n'en Lluís Llagostera, que ha donat un altre aire als entrenaments.

Per el dissabte, dia 27 d'Agost, tenim a la nostra piscina el Criterium Interclub, amb la participació de dotze clubs. No cal dir que serà ben animat, a més de comprovar nous "records", que puguin marcar una pauta de millorament per l'any vinent.

Ultimament, els dies 14 i 15 d'agost es va participar en la piscina del G.E. i E.G. als campionats provincials. El nostre paper, davant de gent que entrenen la resta de l'any en piscina coberta, va ser honorable.

Esperem que la il·lusió continuï i que la festa de fi de curs, d'enguany sigui una bona cloenda a la temporada d'estiu.

Muntanya

Pel Juliol passat va fer dos anys que el Centre Excursionista de Besalú va portar a cap un projecte molt cobejat per diversos membres del Centre. El projecte era enfilejar l'Aneto, i es realitzà.

El Calendari de la Federació escollia els Aigualluts com a campament d'alta muntanya provincial per els dies del 17 al 25 del Juliol passat; nosaltres dòcils al Calendari ens hi deixàrem caure.

Per als qui no ho saben, els Aigualluts és una vall situada al Pirineu Aragonès, a la província d'Osca; limita amb la Vall d'Aran. Hi té lloc un dels fenòmens d'Europa; l'aigua que seguint el curs normal hauria de desembocar a l'Ebre, per tant també al Mediterrà, per un dels capricis de la natura fa que desaparegui al Forat d'Aigualluts i reapareixi a l'Antiga de Lin de la Vall d'Aran, confluint llurs aigües amb les del Garona, afluent de l'Atlàntic.

El campament esmentat el vàrem emplaçar dessota de l'Aneto i, qui pot contenir-se de pujar-hi quan hom el contempla? Decidirem escalar-lo.

El matí del dia 21 de l'esmentat Juliol ens posàrem a caminar 4 membres del campament; serien ja dos quarts d'onze. Era força tard però calia aprofitar el temps car l'endemà era el dia del retorn a casa nostra. Seguïrem el camí que havíem traçat el dia abans; pel mig de còrrecs vàrem travessar la boirada i el cel promptament se'ns aparagué seré com un ull de peix. El sol havia esvaït la bromalla. Només en la llunyania, pel cantó de França, les muntanyes emergien com barques socant el mar de la broma baixa. Atravessàrem la Galera després de caminar 4 hores i a dos quarts de 4 arribàrem al cim, malgrat la neu que calgué trepitjar des del Coll de Coronas; encara que el pas de Mahoma es podia flanquejar amb facilitat, això no obstant calia parar esment per tal de no fer cap salt per alguna marginada. La visió des d'aquest cim és incomparable.

La davallada fou ràpida: dues hores, com si haguéssim esquiat. En arribar a la fondalada, on hi havia el campament, ens capbussàrem a la riera, l'aigua gèlida, la qual ens relaxà ben de pressa i ens retornà el tremp per tal de poder resseguir el camí de retorn per la Vall d'Aran cap a casa nostra, Besalú. Així finia el Campament d'alta Muntanya d'aquest any 1977.

Animeu-vos, estimulats pel nostre exemple a pujar l'Aneto. El Centre Excursionista de Besalú procurarà donar-vos un cop de mà. Així tindrà ocasió d'escalar-lo per tercera vegada.

FUTBOL

Després de la dimissió de la Junta del C.D. BESALU, i havent sigut votat pels socis el Sr. ISIDRE VERGES, aquest ha reunit un grup d'amics i simpatitzants a fi de que l'ajudin en aquest quefer. Aquests són els següents, als quals tots coneixem:

JOSEP OLIVERAS, PERE QUERA, MARTI GUILLAMET, JOSEP ROURA, RAMON GOMEZ, RICARD SERRA, CARLES SERRA, FRANCESC VAQUERO, PERE GAYOLA, RAFEL LOPEZ, SILVESTRE OLIVERAS, JOAN FALGARONA, JOAN TORRENT, JOSEP FREIXAS, RAMON VILA, MIQUEL REGALAT, FRANCESC GRAU.

Aquesta junta se sentirà més que satisfeta si pot igualar el magnífic quefer de l'antecedent. Necessitem, per això, l'ajuda de tots els socis i simpatitzants.

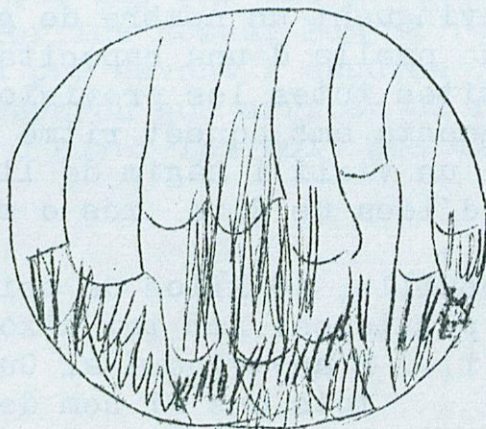
Des d'aquestes ratlles, volem fer una crida a tots, a fi de que col.laboreu pel nostre C.D. BESALU, ja que sense vosaltres, aquest no té raó d'ésser.

Es desig d'aquesta junta intentar, per tots els mitjans al seu abast, que en acabant la temporada de Lliga ens trobem en un lloc preferent de la classificació a fi de poder promoure'ns a la categoria immediata superior, situació que creiem es mereix el nostre club.

Abans de començar la temporada, tenim previstes una sèrie de millores en les instal.lacions esportives, tals com: ampliació de les casates, canvi de les porteries, etc., etc. Segurament quan arribi a les vostres mans aquesta edició de "GERMANOR", algunes d'aquestes obres estaran ja en marxa.

Serveixin aquestes ratlles com a idea dels fins que s'han proposat tots i cada un dels components de la Junta, així com oferir-vos novament el nostre sincer agraïment.

Visca el C.D. BESALU!!!

ARGELAGUER

3ª Arroçada del Guilar

El dia 1 de maig a Argelaguer i a l'ermita del Guilar, vàrem celebrar la 3ª arroçada que és totalment gratuïta i que hi pot venir tothom qui vulgui.

Crec que ho he dit alguna altra vegada però no serà pas de massa dir que aquesta festa va néixer perquè va morir-ne una altra. M'explicaré: abans, per aquesta diada (1er de Maig), els pagesos donaven X kilos de farina i després de fer-ne panets petits, es repartien a tota la gent, del poble i forasters, que anaven al Guilar per venerar a la Mare de Déu. Doncs bé, com que la pagesia està en crisi progressiva de fa molts anys, els pagesos han anat fotent el camp per anar-se'n a la capital i és per això que els donatius de farina s'havien anat empetitint fins el punt de que havien desaparegut completament. I aquest fou el motiu de que es formes una comissió perquè no es perdés aquesta diada i per això l'any 1975 va néixer la 1ª arroçada del Guilar.

Primerament es reparteixen afrenes a tothom i seguidament es reparteix l'arroç.

La gent menga com més bé li sembla: amb taules de camping o bé a terra, sense por d'embrutir-se ja que està tot ple d'herba.

Després de dinar té lloc l'acostumat ball amb l'acordeó i el violí fins que la gent diu prou; i seguidament la rifa de la cistella que aquest any ha tocat a n'en Gil, corresponsal del Popular. No és pas propaganda, sinó simplement ho dic perquè si se sap qui l'ha tret tothom queda més convençut. Aquest any també es va subastar una fotografia molt ampliada amb una vista de la Capella del Guilar, i per cert molt ben feta, i que després de molta animació se la va quedar en Salvi Masdeu.

Permeteu-me que us faci un resum abreujat d'aquestes tres arroçades.

A la 1ª arroçada la gent era la que acostumava a venir per aquesta diada.

A la 2ª arroçada, o sigui l'any passat, com que tothom havia vist lo bonic que va quedar, ja el nombre va augmentar a unes 300 persones.

I la d'aquest any, previnguent un nombre de gent molt més gran la comissió va comprar una paella d'una capacitat per 500 persones, i, efectivament, fent petites totes les previsions, aquest any eren unes 650 persones. Si augmenta amb aquest ritme pot ser que no en fem prou amb un acordeó i un violí i hàgim de llogar a la "MARAVELLA". Per tenir una mica d'idea us diré, més o menys, els ingredients que hi havia:

50 kilos d'arroç, 14 conills, 40 kilos de peix, 4 kilos de salsixes, sofregit i altres petiteses. Amb tot això tenia que ésser bo per força. Animeu-vos i... l'any vinent al Guilar

tots ens hi hem de trobar.

J.T.

7 COL-LABORACIONIS

I ARA, QUE?

Ja han passat les eleccions. Ja hem tingut ocasió de manifestar la nostra opinió. I s'ha demostrat de debó que els espanyols, en una immensa majoria, estaven cansats de dir amén a tot i que volien prendre part a les decisions a portar a cap a la nació espanyola.

Ha nascut la democràcia, aquella planta que durant tants anys no havia trobat una terra prou abonada a Espanya; o massa gent interessada en presentar com a cosa exòtica i que no podia trobar cultiu apropiat a les terres d'Espanya. En una immensa majoria ens hem declarat disposats a cultivar-la, a acollir-nos a la sevaombra d'ací endavant.

N'hi ha prou del que s'ha fet?. De cap manera.

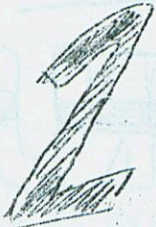
Tots sabem que no n'hi ha prou de sembrar, de que neixi la planta si la deixem abandonada a sí mateixa. La terra s'asseca; les males herbes creixen a son entorn i si no hi tenim cura acaben per colgar-la. S'ha d'estar alerta i proporcionar a la planta tot el que calgui i necessiti perquè creixi, es faci forta i sigui poderosa per a combatre totes les malures que es puguin presentar.

Talment, doncs, tenim de cuidar la democràcia que acaba de néixer. Hem de conèixer les millors condicions per a la seva existència, creixement i fortalesa. I una vegada conegudes posar-les en pràctica.

Res de baralles, res de discussions sobre qui ho pot fer millor. Emprar solament la nostra opinió i la nostra força, el yot, quan sigui necessari i ens ho demanin. Quan ho hàgim fet, dipositem la nostra confiança en els que hem elegit i donem-los-hi temps per a demostrar que poden fer el que havien promès. O retirem-los-hi la confiança depositada per a elegir-ne d'altres que puguin ésser millors.

Perquè la gent que sap que els poden demanar comptes de llurs actes, té cura a fer les coses. Ben al revés dels que saben que tenen tota la vida per davant i esperen ... esperen per a complir-les. Tant i tant esperen que arriben al final de la seva vida sense haver fet res. O haver fet molt per ells i no haver-hi res positiu pels demés.

J.D.

PARLEM DE POLITICA

MAL QUE ELS HI PESI...

Llegint i rellegint els diaris d'aquests darrers temps i per ésser més clars, d'ençà de les eleccions del 15 de Juny, a dreta i a esquerra de l'àmbit polític establert a Catalunya s'hi nota un enrenou especial que pretén resoldre la problemàtica del nostre nacionalisme amb receptes casolanes i d'herbolari.

Els prohoms de dreta que segurament varen apuntar-se al guanyador Suárez, per salvar la butxaca, ara es preocupen de l'honra i cerquen una entesa miraculosa de la dreta catalana, per tal de reconciliar-se amb ells mateixos. Amb tot això, volen embolicar-hi els veritables nacionalistes per tal d'obtenir una carta d'identitat creïble.

Els socialistes, els veritables guanyadors de les eleccions catalanes, arrosseguen el pès feixuc d'un compromís electoral que els empelta amb el PSOE, i s'en veuran una per fer-se perdonar l'eliminació de les minories nacionalistes, dels grups parlamentaris, amb tanta malaombra, que alguns dels mateixos diputats votants, després criticaven l'actuació del seu grup. Tots sabem que el PSOE, reivindica la concessió d'autonomies a tots els pobles d'Espanya, però amb moderació, molta paciència, i menys convicció. En González ja no enganya a ningú i els seus correligionaris catalans se les veuran i desitjaran per fer creïble la seva intencionalitat catalanista. Tant és així que malgrat desitjar tots ells la unificació, fan els Congressos per separat, per guardar les formes.

A hores d'ara, no sé valorar la veritable quantificació del catalanisme a Catalunya. Però crec que n'hi ha molt. Sols resta saber si és una quantitat important molt repartida, en quin cas prevaleix el fet socialista, que ja s'intitula més socialista que catalanista. O bé la proporcionalitat per persona és major i el nombre de catalanistes és més reduït, però més concentrat.

En qualsevol dels dos aspectes hi ha un fet concret. Que malgrat tot, el catalanisme és considerable. Que el seu pès específic és important i que la seva voluntat de supervivència és un fet inqüestionable, arrelat en el sí d'unes minories ètniques que n'han fet una forma de vida i una filosofia política irrenunciable.

I això, mal que els hi pesi als polítics centralistes de Madrid, ja siguin de dretes, com d'esquerres. Mal que els hi pesi als "suarecistes" ben intencionats catalans, que amb el seu penediment volen involucrar-hi els pocs que varen votar: Catalunya per damunt de tot, que no és igual que Catalunya a qualsevol preu. Mal que els hi pesi als Socialistes del Reagrupament que ara es dolien d'haver-se sentit, per un moment, més catalanistes que socialistes. Mal que els hi pesi als Socialistes en llibertat, malgrat que aquesta llibertat presuposi aixafar les minories.

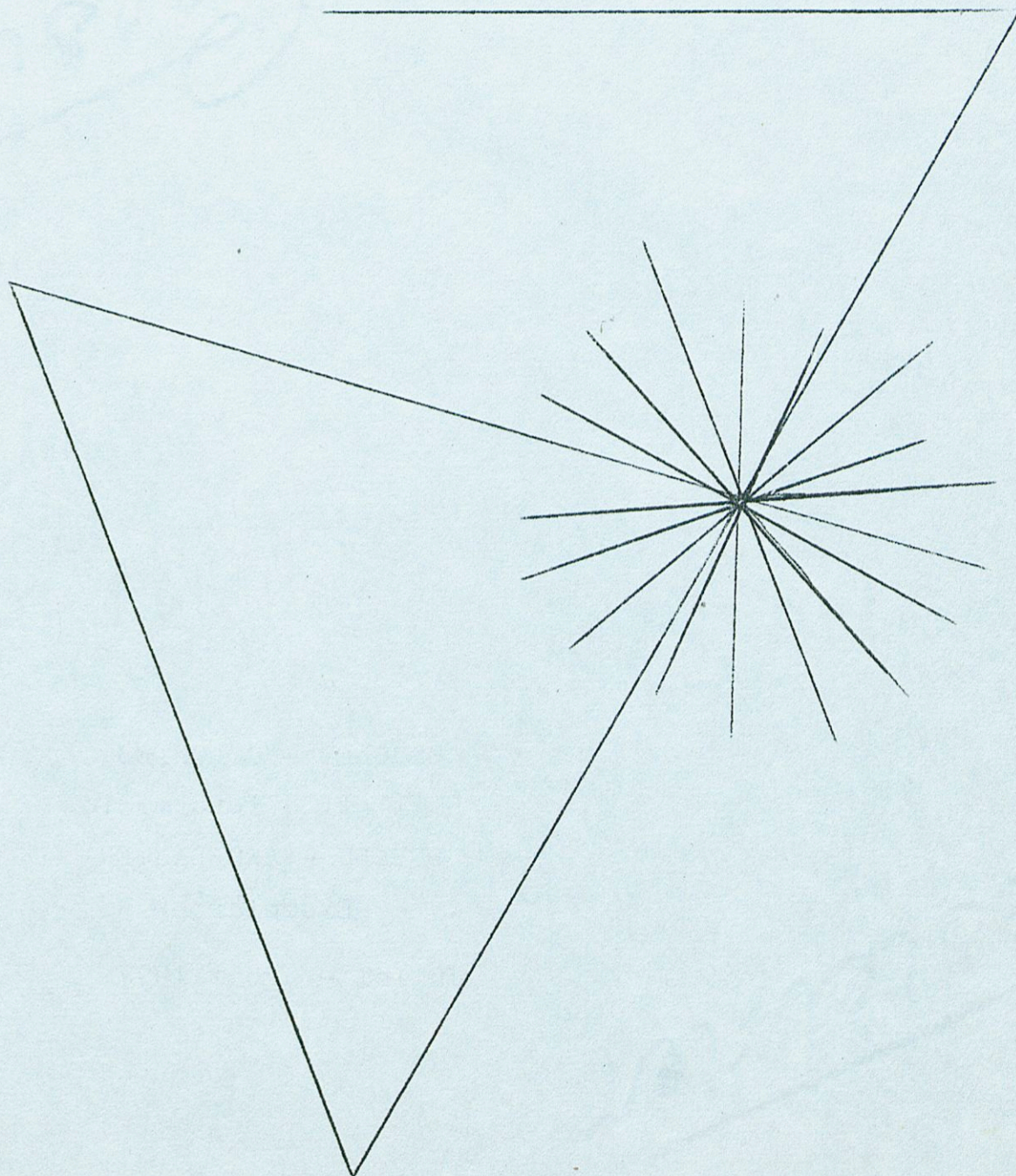
Mal que els hi pesi, als catalans que ara es donen compte que

el reconeixement del fet català va per llarg perquè estan negociant les autonomies els partits menys autonomistes de l'estat espanyol. Mal que ens pesi, als que creiem que l'Estatut era cosa per ésser tractada a nivell de tots els grups nacionalistes d'Espanya: catalans, bascs, gallecs, etc., sempre que la fermesa de la seva veu anés acompanyada per la fortalesa dels seus vots.

Mal que els a tanta gent, Catalunya continua essent un reducte inviolable que està per damunt de febleses, juguesques i titelles. Catalunya,... no és negociable. Mal que els hi pesi.

F.V. (Besalú)

25-7-77

ESCOLES - COLONIES

Butlletí d'informació

BESALU - ARGELAGUER

Exemplar nº 36

Juliol - Agost 1977